

On-line kristen

Igennem mine 50+ års levetid har jeg boet i flere sogne. Min kristne tro har dikteret mig at besøge det lokale bedested i håb om religiøs optankning. Det er desværre sket uhyre få gange (<http://hulegaard.dk/weblog/?p=3>).

Der er dog gyldne undtagelser på det pastorale landkort. Forskellige ærinder fører mig nu og da til en by, der har en domkirke. Jeg har - med mere eller mindre fornøjelse - nu hørt samtlige de sort-hvidklædte ansatte, nogle flere gange. Jeg er ikke i tvivl om deres tro og arrangement i såvel den kirkelige handling, som de afledte aktiviteter der med stor opfindsomhed og sikkert også næstekærlighed foregår i en vis radius fra domkirken på forskellige tider af dagen, ugen og året. Det er imidlertid - og nu vil jeg prøve at være lige så venlig som de kirkelige ældre og yngre embedsmænd/-kvinder - næsten dræbende kedsommeligt og uden nogen sans for kommunikation og formidling.

Der er normalt ingen regel uden undtagelser. "Gudskelov!" - Der findes en hvidhåret/-skægget souschef - eller domprovst som det hedder i det protestantiske hierarki på vores breddegrader. Hans formidlingsevner er langt over middel. Hans performance evner at aktivere interessen fra såvel ung, middel (som din webmaster) og gammel kirkegænger. I den forbindelse er det inderligt ligegyldigt, om det Matthæus, Markus, Lukas, Johannes eller andre historieskrivere fra 2.100 år siden. Samme domprovst forstår i en kombination af et let smilende, hvidskægget og inderligt fredfyldt bredt ansigt samt en tydelig diktation og nænsom formuleringsevne at holde tilhørerne fanget.

Ved seneste show deltog en klasse af ca. 20 unge i alderen 14-15 år. I starten var der fortsat uro, men vi var ikke langt i ceremonien, da alle holdt kæft og så op på denne rare, klare og hvidhårede domprovst, hvis læber åbnede op for en dragende formidling. Erkendt - jeg skævede hen til den samlede flok af teenagere. INGEN sad og sms'ede eller havde en Ipod forbundet med ørene. Men så skete pludselig noget ejendommeligt...

Jeg sad i 2.række fra alteret og så med dyb undren den rare, hvidhårede domprovst tage sig til siden. Han blev ved og nærmest fumlede med sin hånd ind under den lange, sorte præstekjole. Et frygteligt øjeblik troede jeg, at jeg helt havde taget fejl af hans i alle henseender rene tankegang og væremåde. Vi var sikkert flere, der et nanosekund frygtede, at vi havde taget grueligt fejl...

"Gudskelov!" - nogle sekunder senere fremdrog han sin mobiltelefon, der blinkede og snurrede heftigt. Næppe en besked fra den øverste chef(?), men måske et barnebarn eller Kirkeministeriet, tænkte jeg. - Han slukkede den nogenlunde diskret, rejste sig og gik roligt op ved alteret, vendte sig mod os, rakte sine arme i vejret og velsignede os alle.

Jeg glæder mig til næste gang!

